DEINING OP DE BRITTANNIA

EEN ZAAK VOOR QUEEN ELIZABETH
BOEK 6

S.J. BENNETT

Vertaald door
ANITA ROELAND

WONDERLAND
PUBLISHERS

Copyright © S.J. Bennett, 2026
Copyright vertaling © Wonderland Publishers BV 2026
Oorspronkelijke titel: *Death on the Royal Yacht*
Vertaling: Anita Roeland
Omslagontwerp: Barbara van Ruyven | Bij Barbara
Omslagbeeld: Shutterstock

ISBN 978-90-83770-420

NUR 331

All rights reserved, including those for text and data mining, AI-training and similar technologies.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

Dit verhaal is fictie. Namen, personages, bedrijven, organisaties en gebeurtenissen – tenzij in het publieke domein – zijn afkomstig uit de verbeelding van de auteur of worden in fictieve zin gebruikt. Elke gelijkenis met echte personen, levend of dood, gebeurtenissen of locaties is volstrekt toevallig.

www.wonderlandpublishers.nl

Opgemaakt met Vellum

Voor Alex en de Yotties

PERSONAGES

Koninklijke familie
Koningin Elizabeth II
Prins Philip, hertog van Edinburgh, haar echtgenoot
Prinses Margaret, haar zus
Tony Armstrong-Jones, lord Snowdon, Margarets echtgenoot

Koninklijke hofhouding
Sir Dominic Stonor, private secretary (PS)
Joan McGraw, assistant private secretary (APS)
Pamela Sinclair, agendasecretaris
Ed Temple, perssecretaris
Annie Robertson, assistente van de Master of the Household

Moordzaak
Derek Green, zakenman uit Barbados
Professor Hank Gadwell, patholoog
Jennie en Jock Sinclair, Pamela's ouders
George Sinclair, Pamela's broer
Lorna Sutherland, onderwijzeres

Saturn, model
Marmaduke Dupont, fotograaf
Earl Jackson, assistent van de fotograaf

Politie
Hoofdinspecteur Peter 'Pots' Chambers, hoofd persoonlijke beveiliging van de koningin
Inspecteur Geoff Kenton, beveiligingsagent
Hoofdinspecteur Fred Darbishire, Murder Squad, Scotland Yard

HMY Britannia
Schout-bij-nacht Russell, gezagvoerder (CO)
Overste Mike Evans, lijfarts van de koningin en medisch officier
Luitenant-ter-zee Dickie Briggs, verbindingsofficier
Luitenant-ter-zee Lionel Cobb, officier van de wacht
Sergeant Joe Delaney, muzikant
Sergeant Sid Heath, muzikant
Korporaal Vic Ainsworth, muzikant
Korporaal Terry 'Tatun' Lyall, muzikant
Bootsman 'Grubby' Grubbins, medisch assistent
Matroos eerste klas 'Far' Kinnell, navigatieafdeling

DEEL I

HET LIJK OP HET BENEDENDEK

HOOFDSTUK 1

GRENADA, VRIJDAG 11 FEBRUARI 1966

Het koninklijk jacht lag vredig voor anker. Erboven werd de heldere ochtendhemel verzacht door langstrekkende wolken. In de verte stonden gebouwen in de kleuren van gesuikerde amandelen, met postbusrode daken, verspreid over weelderige groene heuvels. Eromheen lag de haven al vol met wedstrijdboten; de turquoise zee raakte bezaaid met witte zeilen.

'Heb je de weersvoorspelling gezien?' vroeg prins Philip achterover leunend, terwijl hij en de koningin ontbeten in de zonnelounge. 'Het wordt verschrikkelijk.'

'Echt? Waar dan?'

'Londen. IJskoude wind, striemende regen... Het is zelfs nog natter dan vorige week, kun je het je voorstellen? Er ligt een halve meter sneeuw in de Highlands.' Hij nam een slok koffie.

'O jee,' zei de koningin afwezig terwijl ze marmelade op het volgende sneetje toast smeerde. Eigenlijk vond ze het idee van sneeuw in de Highlands best leuk. En wat kon je in februari in Londen verwachten? De jongere kinderen zouden het waarschijnlijk leuk vinden om in hun regenlaarzen rond te spetteren.

Hier deed het weer wat het in deze tijd van het jaar in West-Indië altijd deed – namelijk praktisch perfect zijn. Elizabeth zuchtte bij het ansichtkaartuitzicht op Saint George's Harbour in Grenada, voorbij het terras. Gisteren was het misschien nog wel idyllischer geweest. Toen lag het koninklijk jacht Britannia voor anker langs de met palmbomen omzoomde stranden van Tobago, waar haar wel dertig keer was verteld dat dit eiland model had gestaan voor het onbewoonde eiland van *Robinson Crusoe*. Dat wist ze al; je moest moeite doen om het niet te weten.

'Heeft iemand je gisteren verteld dat Tobago het eiland was dat Defoe in gedachten had voor *Robinson Crusoe*?' vroeg Philip.

'Een of twee keer,' zei ze droogjes.

Hij grijnsde. 'Net zo vaak als ze vroegen of je de Beatles had ontmoet?'

'Eigenlijk niet, deze keer. Iedereen leek op de hoogte te zijn van hun bezoek aan het paleis.'

'Ah.' Philips lippen trilden. 'Laat me raden. "Wat zei Paul McCartney toen hij zijn MBE kreeg?" "Hebt u John Lennon de hand geschud?" "Is Ringo net zo grappig als hij eruitziet?"'

'Variaties op dat thema,' beaamde ze. 'Iemand vroeg me hoe het was om zulke beroemde mensen te ontmoeten.'

Hij barstte in lachen uit. 'Je gezicht, Lilibet! Dat werd mij ook gevraagd. Ik zei tegen die vrouw dat het waarschijnlijk een beetje leek op wat zij op dat moment voelde toen ze mij ontmoette. Behalve,' voegde hij eraan toe, 'dat ze er doodsbang uitzag, dus misschien toch niet. En trouwens, ik heb ze meer dan eens ontmoet. Grappige jongens, die vier, altijd aan het dollen. Ik mocht ze wel.'

'Ze waren heel schattig,' zei de koningin terwijl ze terugdacht aan de medaille-uitreiking van afgelopen november. 'Nerveus. Ze wilden graag alles goed doen.'

Philip trok een wenkbrauw op. 'Ik weet niet zeker of ze het wel helemaal serieus namen. Zag je niet hoe ze giechelden en grapjes met elkaar maakten?'

'Nou, dat doen wij toch ook?' zei ze. 'Grapjes maken met elkaar, bedoel ik?'

Zonder bij Philip stoom af te blazen kon ze het gewoonweg niet, wat deze baan ook inhield. In ieder geval niet op een waardige manier in het openbaar, met alle aandacht gericht op elke opmerking en reactie. Soms moest je privé lachen, anders werd je knettergek.

'Ik hoop dat wij wat discreter zijn,' mompelde hij. 'En dat we geen rare middelen roken in de wc's, hoewel God weet dat het soms wel zou helpen.'

De koningin slikte haar toast zo snel door dat ze moest hoesten.

'Dat hebben ze niet gedaan! Dat zouden ze nooit doen! Wie heeft je dat verteld?'

'Ik heb het uit betrouwbare bron, van een officier van de Garde die toevallig langskwam. Hij herkende de geur. Ik durf er niet aan te denken hoe hij dat wist. Ik heb het niet gevraagd.' Philip schudde zijn hoofd. 'Ze moeten wel helemaal high zijn geweest... De nieuwe generatie, God sta ons bij. Trouwens, heb je gisteren op het tuinfeest de steelband hun liedjes horen spelen? Heel knap, vond ik.'

'Was dat van de Beatles? Goh, ja, *heel* knap.'

Elizabeth durfde niet toe te geven dat veel steelbandmuziek – en de afgelopen tien dagen had ze veel steelbandmuziek gehoord – voor haar vrijwel hetzelfde klonk. Maar ze vond het leuk, dus dat was geen probleem. Als ze nou in het Caribisch gebied op bugels hadden gespeeld... Maar godzijdank deden ze dat niet.

Philip dacht nog aan het tuinfeest van gisteren.

'En die rumpunch... Die was om je kop van je romp te blazen. Iedereen had het reuze naar zijn zin.' Hij fronste

even terwijl hij zijn kop leegdronk. 'Behalve je APS. Ik zag haar aan de overkant van het gazon van de residentie staan; op een gegeven moment wierp ze een dodelijke blik op Pamela. Wat is er met haar aan de hand?'

De koningin trok een gezicht. 'Ik heb geen idee.'

Joan McGraw was al bijna tien jaar de betrouwbare assistente van de koningin. In die tijd had ze Hare Majesteit door verschillende publieke triomfen en nog veel meer privérampen geloodst. Koninklijke reizen zoals deze zouden het hoogtepunt van Joans carrière moeten zijn, maar ook Elizabeth had gemerkt dat haar APS zich de laatste tijd steeds ongemakkelijker voelde, en gisteren bij de kolibries en hibiscusbloemen van Tobago was ze ronduit chagrijnig geweest.

'Ik denk dat Pamela Joan voor het hoofd heeft gestoten,' zei Philip luchtig.

'O, nee. Daar is Joan veel te verstandig voor.'

'Ik verzeker het je,' hield hij vol. 'Pamela is pittig, en ze is scherper dan ze eruitziet. Ze is pas vijf minuten je agendasecretaris, en ze heeft het fantastisch gedaan.'

'Joan was vorig jaar net zo indrukwekkend,' herinnerde de koningin hem.

Hun staatsbezoek aan West-Duitsland was het eerste geweest van een Britse vorst sinds voor de Eerste Wereldoorlog. Joan had al haar taal- en diplomatieke vaardigheden ingezet om ervoor te zorgen dat deze historische, baanbrekende reis vlekkeloos verliep. Maar hoe loyaal de koningin ook was aan haar APS, als het om West-Indië ging... nou ja, Pamela Sinclair kende de eilanden gewoon beter. De jonge Pamela was een paar maanden geleden in het paleis aangekomen en op de een of andere manier had ze in de loop van de winter een deel van de agendaplanning van Joan overgenomen. Haar intuïtie was verrassend goed voor iemand die zo jong was.

Gisteren had Pamela bijvoorbeeld de perfecte cabriolet geregeld voor het koninklijk paar om Tobago te verkennen. Het idee was om het toerisme naar het eiland te promoten, dat de inkomsten hard nodig had. Joan had samen met het ministerie van Koloniën gewerkt aan een bezoek aan een museum, maar toen kwam Pamela met het idee van de rit, in een geleende cabriolet, met de pers in hun kielzog, die op elk mooi uitkijkpunt foto's nam. Het was een briljante suggestie, leuk om te doen, en de koningin voelde zich een beetje schuldig omdat ze dit koos in plaats van Joans idee, maar zo was het nu eenmaal.

'Pamela heeft wat, en Joan weet dat,' stelde Philip. 'Mannen zijn er meer ontspannen over, maar als vrouwen samenwerken... Nou ja, je weet wel...'

De koningin wist het inderdaad, maar was het er niet helemaal mee eens. De mannen die voor haar werkten, waren niet bepaald ontspannen als ze een potentiële rivaal in hun midden voelden. Ultracompetitief zou een nauwkeurigere omschrijving zijn.

'Pamela heeft nog veel te leren,' zei ze.

'Hoe oud is ze? Vierentwintig?'

'Vijfentwintig, geloof ik.'

'Hm. Jij was zo oud toen je vader stierf,' merkte hij op. 'Je deed het prima. En ze is een knapperd. Dat helpt.'

Dat was ze inderdaad. Pamela had modieus dunne benen, 'net twee aspergestengels', zoals de Koningin-Moeder ze ooit had omschreven, weelderig haar, grote ogen die nog groter leken door de vele make-up, en een veulenachtige kwetsbaarheid waar jonge officieren van de Garde slappe knieën van kregen. Maar ze was ook bedachtzaam en welbespraakt. Ze had opvattingen over politiek en cultuur. De koningin voelde aan dat als een van die jonge mannen haar ten huwelijk zou vragen en ze ja zou

zeggen, hij waarschijnlijk meer zou krijgen dan hij had verwacht.

'Ik ga ervandoor,' zei Philip terwijl hij opstond en zijn zonnebril opzette. 'Het wordt een drukke dag. Ik ga eerst even mijn benen strekken op het dek. Tot straks, Cabbage.'

Hij had gelijk. Ze waren maar één dag in Grenada en er was veel te doen. Nadat hij het zonnedek op was gelopen, nam ze nog een slokje thee en stond ook op. Ze stond op het punt naar haar slaapkamer te gaan om zich verder klaar te maken, toen een lakei de binnendeur opende en aankondigde: 'Uw APS, ma'am.'

De assistant private secretary kwam vanuit de gang de zonnelounge binnen en kneep haar ogen dicht tegen het felle licht. Joan McGraw was een opvallende vrouw van midden veertig, in de bloei van haar leven. Haar rode haar was gekapt in een naar buiten gekrulde bob en haar frisse zomerkleding had een turquoise tint die mooi bij de zee paste. Haar huid was echter bleker dan normaal en ze kwam gespannen en afwezig over, dacht de koningin. Er was iets mis.

'Wat is er?' vroeg ze.

'Majesteit.' Joan maakte een buiging. Even leek het alsof ze zou flauwvallen. 'Pamela Sinclair is dood.'

HOOFDSTUK 2

Het nieuws kwam als zo'n verrassing dat de koningin door haar knieën zakte. Ze ging meteen weer zitten.

Dat kon niet kloppen.

Joan zou hier niet zijn als ze niet zeker van haar zaak was, maar Pamela was vijfentwintig. Vijfentwintigjarigen stierven niet zomaar. Niet als ze gezond waren, niet 's ochtends vroeg, aan boord van een comfortabel koninklijk jacht.

'Weet je het zeker?'

'Ik vrees van wel, ma'am.' Joan zag er ziek uit. 'Ik ben degene die haar gevonden heeft.'

'Wat is er gebeurd?'

'Ik heb haar gisteravond voor het laatst gezien op een cocktailparty op Tobago, ma'am.' Joan sprak langzaam, alsof ze elk woord afwoog voor ze het uitsprak. 'Ze was niet bij het ontbijt, dus ging ik naar haar hut om haar te halen. Ze reageerde niet op mijn geklop en eerst kreeg ik de deur niet open, maar ik vond een steward die hem uiteindelijk openbrak. Pamela leek een koffer tussen het bed en de deur te hebben geklemd.'

'O nee,' mompelde de koningin. 'Hoe lag ze erbij?'

'Ze lag met haar gezicht naar beneden in bed, ma'am. Ik zag wat pillen op haar nachtkastje liggen. Ik kon geen polsslag in haar nek vinden toen ik het probeerde.' Joans gezicht vertrok, alsof ze hoofdpijn had. 'Overste Evans is nu bij het lichaam. Ik heb het aan sir Dominic verteld, die het aan de admiraal doorgeeft. Maar ik dacht dat u het wel zou willen weten.'

Ze hief haar kin een beetje uitdagend op. De koningin wist uit jarenlange ervaring dat sir Dominic Stonor, haar nieuwste private secretary, Joan nadrukkelijk had opgedragen Hare Majesteit niets te vertellen om haar niet ongerust te maken aan het begin van een drukke dag. En Joan had terecht aangenomen dat de koningin dit heel graag zou willen weten, en had hem opzettelijk niet gehoorzaamd. Alles wat er aan boord van het jacht van Hare Majesteit gebeurde, ging Hare Majesteit aan. Vooral zoiets als dit.

Er was ten minste één ding om dankbaar voor te zijn. De man die zich over het lichaam ontfermde was overste Evans, de hoogste medische officier van de Royal Navy die met haar meereisde tijdens officiële reizen. De rest van de tijd was hij druk bezig als chirurg-consulent in het marinehospitaal in Portsmouth. Hij had een lange en afwisselende carrière bij de marine achter de rug en er waren maar weinig traumatische medische situaties die hij op zee niet had meegemaakt. Mike Evans was precies het soort man dat je in een crisis aan je zijde zou willen hebben. En Joan was normaal gesproken precies het soort vrouw. Het was vreemd dat ze er zo van slag uitzag, zelfs nu er een lijk was. Hoewel het natuurlijk een vreselijke schok voor haar geweest moest zijn om het te ontdekken.

'Ik moet over veertig minuten aan wal zijn.' De koningin keek op haar horloge. 'Zevenendertig, om precies te zijn.'

'Ja, ma'am.'

Elizabeth moest zich nog opmaken en een paar officiële documenten ondertekenen. De tijd drong. Maar ze dacht aan die pillen op het nachtkastje. Aan het vreemde gedrag van Joan vanochtend. En aan die vreemde koffer. Ze moest het met eigen ogen zien.

'Breng me erheen,' zei ze terwijl ze haar lippen tuitte. Ze berekende vlug hoe snel ze de papieren kon lezen en ondertekenen en hoeveel lippenstift en poeder ze echt nodig had. Haar haar, dat met de dag pluiziger werd, zou in ieder geval verborgen blijven onder een hoed.

'Ma'am?'

'Naar Pamela's hut. We moeten opschieten.'

Joan keek verbaasd. Ze knikte.

'Ik zal u de weg wijzen.'

Naar de maatstaven van de Royal Navy was de Britannia was een klein schip, maar ze was groot genoeg om naast de tweehonderd bemanningsleden en twintig officieren ook de vijftig hovelingen te huisvesten die de koningin op haar reizen vergezelden. Om de drukke bemanning niet te storen bij het werk waren de marineverblijven en -werkplekken allemaal voor de hoofdmast gelegen, richting de boeg, terwijl de koninklijke hofhouding in het achterschip verbleef. Pamela was ondergebracht bij het juniorpersoneel en haar hut bevond zich op het benedendek, drie verdiepingen onder de zonnelounge. Er was een lift die naar het hoofddek ging, maar die was traag, dus nam de koningin de trap, met Joan naast haar.

Onderweg naar beneden draaide ze zich om en vroeg waarom Pamela haar deur niet gewoon op slot had gedaan.

'Ik denk niet dat ze de sleutel had, ma'am,' zei Joan. 'De

sleutels van hutten raken vaak zoek, maar dat geeft niet, want ze zijn zelden op slot. Je sluit je deur meestal alleen als je je omkleedt of slaapt, en dan zou niemand eraan denken om hem te openen, tenzij ze zich zorgen om je maken.'

'Echt?'

'Zelfs dan zouden ze eerst aankloppen, zoals ik deed. Ik heb heel lang geklopt voor ik het probeerde. Ik was verbaasd toen de deur niet openging.'

'Zag het eruit alsof iemand al *voor* jou had geprobeerd hem open te duwen?'

'Dat is heel moeilijk te zeggen, ma'am. Als iemand voor ons heeft geprobeerd binnen te komen, is dat niet gelukt. De koffer zat stevig vastgeklemd en niemand had door de opening kunnen glippen.'

Inmiddels hadden tapijt en hout plaatsgemaakt voor functioneel linoleum en staal; de trap zelf was smal en steil. Toen ze beneden aankwamen, was de koningin blij dat ze goed in vorm was, want ze zouden straks weer naar boven moeten.

'Wanneer heb je haar gevonden?' vroeg ze.

Joan keek even verward. Ze pauzeerde en keek op haar polshorloge.

'Eh, ongeveer een halfuur geleden. Ik ben eerst naar sir Dominic gegaan om het te vertellen, daarna vond ik overste Evans in de ziekenboeg en bracht ik hem naar de hut. Zodra hij bevestigde wat ik dacht, ben ik naar u gekomen.'

De koningin berekende hoeveel verdiepingen en gangen Joan had moeten doorkruisen om beide mannen te vinden, terug te keren naar de hut en haar verslag uit te brengen in de zonnelounge. De meeste mensen zouden daar minstens net zo lang over doen, maar het verbaasde haar dat Joan niet sneller was geweest. Meestal kon ze iedereen voorbijrennen.

'En wie weet het nog meer?'

'De steward die me hielp de deur te openen, ma'am. Behalve hij nog niemand. Het is deze kant op.'

Joan wees naar een korte gang aan hun rechterkant; aan het einde daarvan was de betreffende hut. Een bootsman in een wit shirt en bijpassende korte broek stond ernaast op wacht. De koningin herkende hem als 'Grubby' Grubbins, een medisch assistent die in de ziekenboeg werkte. Nog iemand die van het lichaam afwist, dacht ze. Binnenkort zou het als een lopend vuurtje door het hele jacht gaan – vergezeld van een stortvloed aan onvermijdelijke geruchten. De combinatie van geruchten en koninklijke tournees was nooit goed.

In de hut draaide Mike Evans zich om en slikte zijn verbazing weg.

'Majesteit.'

'Goedemorgen, overste. Het spijt me dat ik u stoor.'

De medische officier droeg eveneens het tropische uniform van een gesteven wit overhemd en een korte broek. Evans was een kleine man, gedrongen maar gespierd, met borstelige wenkbrauwen boven een halvemaanvormige bril die zijn intelligente bruine ogen afschermde. Waar veel vooraanstaande medici die de koningin kende nogal intimiderende mannen waren die gewichtig deden, was Mike het tegenovergestelde: toegankelijk en vriendelijk, tenzij je hem op het rugbyveld tegenkwam, naar men zei, of bij een touwtrekwedstrijd op het dek. Vandaag was hij een en al zachtaardige, vlotte efficiëntie.

'Ik was hier net klaar, ma'am. We zullen het lichaam straks overbrengen naar een plek die geschikter is. Ze is helaas vannacht overleden. Enkele uren geleden.'

Er hing een vieze, zure lucht. De koningin keek om zich heen. Ze was bekend met de indeling en het meubilair van deze lagere hutten, die eenvoudig en functioneel waren. Er

was een ingebouwde kledingkast; een eenvoudige spiegel, een ladekast waarvan de bovenkant bezaaid was met make-updoosjes, parfumflesjes, sieraden en half beschreven luchtpostpapier; een stoel met een stapel boeken tussen gedragen lingerie; een nachtkastje en, onder de patrijspoort, het bed zelf. Een lichtblauwe bedsprei lag op de vloer, naast het hoopje brokaat van een gevallen zomerse cocktailjurk. Het lichaam was bedekt met een wit laken, maar ze kon alleen de contouren van de magere benen en voeten zien, omdat overste Evans zich tussen haar en het hoofdeinde had gepositioneerd.

'Mag ik?' vroeg ze.

Hij aarzelde even en ging opzij.

En het was waar.

Joan had gezegd dat Pamela Sinclair op haar buik lag toen ze haar vond. Het lichaam was omgedraaid, zodat het arme meisje nu op haar rug lag. Het laken was netjes opgevouwen om haar vanaf de schouders te onthullen. Haar honingkleurige, dikke haar bedekte het grootste deel van het kussen, maar het gezicht zelf leek wasachtig en licht gekrompen. Het was moeilijk uit te leggen, maar ze leek wel een pop, zeven achtste van de grootte van de jonge vrouw die ze gisteren nog was geweest. De gesloten ogen waren bedekt met een laag make-up en de absurd lange wimpers – als die van een renpaard – droegen nog de mascara van de avond ervoor.

De koningin sprak een stil gebed uit.

'Ma'am, tweeëntwintig minuten,' mompelde Joan ongemakkelijk.

Ze was in gedachten verzonken geweest. Toen Elizabeth weer om zich heen keek, zag ze een tiental platte, witte pillen op het nachtkastje liggen, naast een bijna vol glas met iets wat op water leek. De beige leren koffer die waarschijnlijk was gebruikt om de deur dicht te houden,

stond nu tegen de kledingkast, met de vergulde initialen P.W.T.S. Hij was gehavend en gebutst, en ze stelde zich voor hoe Joan en de steward vanochtend met geweld hadden geprobeerd de hut binnen te komen.

'Wat denkt u ervan, overste?' vroeg ze.

'Het is nog te vroeg om er iets over te zeggen, ma'am.' Evans zette zijn bril af en veegde hem met een zakdoek schoon. 'Ik heb haar onderzocht. Er zitten wat vreemde schrammen en blauwe plekken op haar armen, benen en voeten, maar die zijn relatief oppervlakkig. Geen andere sporen van letsel. Tenzij de jongedame een aangeboren hartaandoening had, lijkt ze een soort overdosis te hebben genomen, maar die pillen zijn niet de oorzaak, ma'am. Het zijn aspirines, zo te zien. Ik heb het flesje onder het bed gevonden. Ze zou er enorme hoeveelheden van geslikt moeten hebben, en daar zijn geen aanwijzingen voor. De meeste liggen nog op het kastje.' Hij gebaarde naar de kleine, spartaans ingerichte kamer. 'Ik vraag me af of ze iets anders heeft ingenomen en het flesje heeft verstopt. Als dat zo is: ik heb gezocht en het nog niet gevonden. Normaal gesproken zou ik aannemen dat zoiets per ongeluk is gebeurd...' Hij leek te aarzelen.

'Ja?'

'Maar dat gedoe met de koffer suggereert dat ze niet gevonden wilde worden tot het te laat was.' Hij zuchtte. 'Dat is slechts een persoonlijke observatie. Zoals ik al zei, het is nog te vroeg om er iets over te zeggen.'

De koningin knikte grimmig. Evans leek iets van haar gemoedstoestand in haar gezicht te lezen.

'Ik zal zo goed mogelijk voor haar zorgen, ma'am.'

'Dank u, overste.'

Het drong tot haar door dat hij van plan was het lichaam voorlopig aan boord van de Britannia te houden. Daar had ze nog niet aan gedacht.

'Mag ik vragen wat uw plannen zijn?'

'Ik heb overdacht wat het beste is,' zei hij. 'Een optie is om het lichaam terug te sturen naar Trinidad. Ze hebben daar iets betere faciliteiten dan hier op Grenada. Maar eerlijk gezegd zou ik de schouw liever zelf uitvoeren. Er zijn een paar dingen die me intrigeren. Over drie dagen zijn we op Barbados. Het ziekenhuis daar is behoorlijk groot en de faciliteiten zijn goed. Ik denk dat ik het kan regelen. Vindt u dat goed, ma'am?'

De koningin dacht even na en besloot toestemming te geven. Ze wilde Pamela's stoffelijke resten beschermen. Vanavond zouden ze weer op weg zijn, en ze vond het geen prettig idee om het arme meisje achter te laten. Niet voor ze wisten wat er was gebeurd en er een plan was om haar naar huis te sturen. Dat liet ze hem weten.

Ze wendde zich tot Joan en vroeg: 'Waar was ze gisteravond? De laatste keer dat ik haar zag, was op het tuinfeest bij de residentie van de gouverneur-generaal.'

'We gingen 's avonds terug naar het eiland voor cocktails,' zei Joan. 'Er was een open uitnodiging voor mensen die toevallig die avond vrij waren. Veel van ons gingen daarheen. Ik... ik heb haar daar gezien.'

Het was niets voor Joan om zo vaag te doen. Maar ze was in meerdere opzichten niet zichzelf. De koningin zou later om details vragen. Er was nog één ding.

'Laat Snaps wat foto's maken,' beval ze. 'Ik denk dat we...' Ze aarzelde, en zei toen op besliste toon: 'Ik denk dat we dat moeten doen. En iemand moet bij de deur blijven.'

Toch klopte er nog iets niet. Mike Evans leek het daarmee eens te zijn, en de koningin had het gevoeld zodra Joan de zonnelounge was binnengekomen. Het was meer dan alleen de tragische dood van een veelbelovende jonge vrouw. Elizabeth had gehoopt haar zorgen over de pillen en de zaak weg te nemen door hierheen te komen, maar die

waren juist sterker geworden. Het leek een goed idee om de scheepsfotograaf de hut vast te laten leggen zoals ze die hadden aangetroffen.

Daarna liep ze zo snel als ze met goed fatsoen kon terug naar haar slaapkamer op het zonnedek, met Joan in haar kielzog.

HOOFDSTUK 3

Sommige marineschepen waren 'gelukkige schepen' terwijl andere – een beetje zoals spookhuizen – beter gemeden konden worden. De algemene opinie was dat de Britannia altijd een gelukkig schip was geweest.

Haar oorsprong was niet veelbelovend. De vader van de koningin was erg ziek geweest en na jarenlang gesteggel over de kosten van een nieuw koninklijk jacht werd besloten er zo snel mogelijk een te ontwerpen en te bouwen, zodat de koning het kon gebruiken om te herstellen. Om de kosten te rechtvaardigen zou het zo worden gebouwd dat het als middelgroot hospitaalschip kon fungeren. Er werd aandacht besteed aan elk detail, tot aan het aantal bladen van de schroeven toe, om een zo soepel en snel mogelijke vaart te garanderen. De dag nadat de opdracht voor de bouw was gegeven, stierf koning George VI echter in bed in Sandringham.

Het waren dus de jonge nieuwe koningin en haar echtgenoot die de leiding namen over de definitieve specificaties van de Britannia. Ze waren het erover eens dat het jacht aan de buitenkant zo strak en glanzend mogelijk moest zijn, maar voor de binnenkant verwierpen ze de

voorgestelde ontwerpen voor weelderige koninklijke vertrekken. Ze kozen voor een lichte, gezinsvriendelijke uitstraling, meer 'landhuis' dan 'kasteel'. Het paste bij hun persoonlijkheden en de naoorlogse soberheid waaraan ze gewend waren. Het was een gezamenlijk project geweest, en ze hadden er allebei van genoten. Het was erg belangrijk voor hen, omdat de Britannia de enige 'woning' was die ze zelf hadden gecreëerd.

Tot dusver had Joan McGraw van elke minuut van het leven aan boord genoten. Wat het meest uitblonk waren niet de staatsiezalen of de glanzende verf, maar de bemanning van zorgvuldig geselecteerde matrozen van de Royal Navy, bekend als Yotties, die ervoor zorgden dat alles op rolletjes liep. Velen hadden jarenlang in opeenvolgende missies gediend, en de royals kenden hen bij naam. De algemene sfeer was professioneel, maar niet stijfjes. Ze maakten lange dagen en de avonden konden luidruchtig zijn. Het ene moment keek je naar de menigte terwijl je de haven van Sydney binnenvoer; het volgende moment bevond je je midden op de Stille Zuidzee, dansend op de klanken van het orkest.

Zo was het geweest tijdens de laatste lange reis die Joan had ondernomen. Deze reis, naar West-Indië, was van het begin af aan anders geweest. En het verschil was Pamela geweest.

Na een nachtmerrieachtig begin van de dag in Grenada had Joan een paar minuten om haar kalmte te herwinnen terwijl de koningin zich verder klaarmaakte. Haar pijnlijke hoofd bleef haar flitsen sturen van een maanverlicht strand, afgewisseld met een bungelende, naakte arm, vingers die over de vloer streken, het bleke vlees, koud bij aanraking, de blinde ogen, het gezicht naar beneden, toen ze voorzichtig

een dikke pluk blond haar had opgetild om te kijken... Maar ze begon de beelden al te onderdrukken. Net zoals ze zichzelf dwong het *bonk, bonk, bonk* niet meer te horen dat de steward had geproduceerd nadat ze hem erbij had geroepen om haar te helpen, toen hij met al zijn kracht de deur probeerde te forceren terwijl die vervloekte koffer in de weg stond.

Ze zocht haar toevlucht in de stille garderobekamer achter de koninklijke slaapkamers en vond een moment van rust tussen de kasten vol hangende jurken en lades met accessoires. Normaal gesproken voelde ze zich niet zo. Terwijl ze worstelde om de gevoelens van angst en uitputting die haar overvielen te negeren, liet ze haar gedachten over het dagprogramma gaan, maakte ze zich vertrouwd met namen en zocht ze naar verborgen valkuilen.

Tot dusver werd de tournee als een succes beschouwd, maar er was geen garantie dat alles soepel zou verlopen. Toen ze zich tien dagen geleden op de luchthaven van Londen klaarmaakten om de Atlantische Oceaan over te vliegen, waren ze vertraagd door een bommelding in het vliegtuig. En zelfs als je de veranderlijke politieke situatie rond deze eilanden buiten beschouwing liet, was er maar één ongelukkige foto of verkeerd aangepakte ontmoeting (meestal door prins Philip in een poging vriendelijk te zijn, als Joan eerlijk was) nodig om maanden voorbereiding te verpesten. Ze probeerde zich te concentreren op de komende uren en de afgelopen uren zo ver mogelijk uit haar gedachten te bannen.

Het was een schok geweest om het lichaam te vinden, maar je schuldig voelen hielp niet. Pamela was dood. Ze kon er nu niets meer aan doen.

. . .

Om tien voor halftien gingen Joan en andere hoge leden van de koninklijke hofhouding met een sloep aan land. De koningin en prins Philip volgden tien minuten later, in de grootste van de bijboten van de Britannia, bekend als de koninklijke aak. Joan stond naast lokale hoogwaardigheidsbeklederS in keurige pakken en met hoeden en zonnebrillen op, terwijl op de pier een koor een welkomstlied zong. Een verlegen ogend schoolmeisje overhandigde een mooi boeket; de gebruikelijke boom werd geplant; het Colony Hospital van Grenada werd bezocht – het rook er naar verse verf, zoals alle ziekenhuizen deden wanneer Hare Majesteit ze bezocht. Joan zag zelfs de potten en kwasten die haastig in een kast waren opgeborgen. Er volgde nog een schilderachtige rit in een cabriolet. De dag verstreek in stappen van vijf minuten, precies zoals gepland.

Joan moest toegeven dat het allemaal veel gemakkelijker was zonder Pamela. Voorheen was ze zich, terwijl ze de politiek en prins Philip in de gaten hield, steeds zenuwachtiger aan het afvragen wat de nieuwe agendasecretaris werkelijk uitspookte terwijl ze zou moeten werken, met wie ze praatte en welke leugen ze er later over zou vertellen. Niets van dat alles gold vandaag.

De middag werd afgesloten met een optocht ter ere van het carnavalsseizoen, waarbij jonge Grenadianen, verkleed als de producten van hun eiland, langs het koninklijk paar paradeerden. Joan voelde een golf van opluchting terwijl rijen dansende cacaobonen, nootmuskaat, katoen en bananen zonder incidenten langs het koninklijk gezelschap trokken, op het melodieuze ritme van een calypsoband. Slechts één persoon vroeg waar Pamela was, en Joan gebruikte haar als hofdame opgedane vaardigheid om van onderwerp te veranderen zonder echt iets te zeggen.

Het viel meer mensen op dat de stijlvolle private secretary Hare Majesteit niet vergezelde. Sir Dominic

Stonor ontbrak, maar dat viel gemakkelijk te verklaren met de verzekering dat hij in beslag werd genomen door onverwachte zaken. Joan wekte de indruk dat het om een kleine regeringscrisis thuis ging, maar in werkelijkheid leidde sir Dominic een snel onderzoek naar de omstandigheden van Pamela's dood aan boord van de Britannia. Halverwege de middag had hij zich echter bij hen gevoegd voor de optocht, en hij zag er elegant en onverstoorbaar uit toen hij plaatsnam op een van de stoelen achter prins Philip.

De prins had het reuze naar zijn zin. Hij straalde achter in de cabriolet en had met plezier een praatje gemaakt met lokale vissers toen ze even stopten aan de kant van de weg. Die stop was Pamela's idee geweest. Joan had het te onveilig gevonden, gezien de mogelijke drukte van persfotografen, maar in feite was het een hoogtepunt geweest.

De koningin had haar man duidelijk niets over het lichaam verteld, en Joan was opgelucht. Philips gezicht was als een windvaan, en nu, terwijl hij naar de optocht keek, was hij zonnig, betrokken en ontspannen. Als Philip er verstoord en teruggetrokken uitzag, zou dat een volkomen verkeerde boodschap afgeven. Het was beter hem in het ongewisse te laten.

Pas toen ze zich op de steiger opstelden om het koninklijk paar terug naar de Britannia te volgen, slaagde Joan erin een kort, fluisterend gesprek met de private secretary te voeren.

'Ben je verder gekomen?' vroeg ze.

'Enigszins,' zei sir Dominic kortaf.

'Overdosis?'

Joan mompelde het woord tussen haar tanden door als een buikspreker, zonder haar lippen te bewegen, zodat er niets te zien was voor de telelenzen van de camera's.

'Waarschijnlijk wel. Nog steeds geen spoor van de bron.

Weet je hoe... die dame... gisteravond terugkwam van het feest?'

'Nee,' zei Joan. 'Hoe dan?'

'Het was een serieuze vraag. Niemand weet het.'

Sir Dominic, met zijn vierkante kaaklijn en zijn beschaafde houding, hield een glimlach in stand voor het publiek, maar van dichtbij maakte hij achter zijn zonnebril een gespannen indruk.

'Heeft ze geen lift gekregen op een van de boten?' vroeg Joan.

'Nee. Niemand heeft haar gezien.'

'Heeft iemand een theorie? Over wat er gebeurd is?'

'Je weet hoe ze zijn,' mompelde hij ontwijkend terwijl hij langs haar naar het koninklijk jacht keek, dat aan de overkant van de haven voor anker lag. 'Tien theorieën. Geen bewijs. Geen feiten.'

Het gevoel van onheil dat vanochtend zwaar op Joan had gedrukt, keerde terug als een regenwolk. Ze kende Dominic al sinds hij als nieuweling in de Private Office was begonnen en beschouwde hem als een vriend. Het was niet gebruikelijk dat hij in haar bijzijn zo gespannen was.

'Je zei dat er theorieën waren,' voegde ze voorzichtig toe. 'Een bepaalde theorie?'

'O, kijk, daar komt onze boot,' zei hij als antwoord. 'Breeduit glimlachen. Hebben we het niet allemaal heerlijk naar onze zin?'

Daarop draaide hij zich om en maakte zich klaar om aan boord te gaan van de officiële motorboot die naast hen aanlegde. Over een paar minuten zou hij worden binnengeroepen om de koningin te informeren over wat er gaande was. Joan vermoedde sterk dat ze niet zou worden uitgenodigd.